

P E T E R D R A G U L A

BIO.SECTOR

udalosti

prequel

Final version 1.00001

©2005 Peter Dragula. Prepis, šírenie, či ďalšie sprístupnenie tohoto obsahu alebo jeho časti verejnosti, a to akýmkoľvek spôsobom je bez predchádzajúceho súhlasu zakázané.

VI. Útok na monument

Bolo to už niekoľko týždňov čo sa neznáma základňa objavila na oblohe medzi úlomkami asteroidov a ľudstvo nemohlo urobiť nič. Zničili základňu Retribution. Zničili pozemné raketové základne a ľudstvo o nich nevedelo takmer nič. Nevedeli kto, ani čo to je, nevedeli čo chcú. Preslýchalo sa, že sú to roboti a plánujú obsadiť planétu, ale nikto to oficiálne nepotvrdil.

Poručík Ed Simons nevedel o nič viac, len pred dvomi hodinami mu odkázali nech sa hlási na základni. Čakal rozkaz už dlhšie predtým, ale netušil aký protiútok by mohlo velenie naplánovať.

Keď vošiel do brífingovej miestnosti a zbadal starých známych, Toma Reida, Paulu McNealovú a Quinna Burnsa, bolo mu jasné, že sa chystá malá špeciálna akcia, na akú sú všetci určení. Kývnutím hlavy sa s nimi pozdravil a sadol si na prázdne miesto. Stihol si len zbežne prelistovať pripravené dokumenty približujúce situáciu, detailne ukazujúce nepriateľskú základňu a pohyb okolo nej, keď do miestnosti vstúpil Mark Miller, pravá ruka generála Denvenroa a koordinátor protiútoky proti nepriateľom. Vzhľadom na to, že pripravovaných akcií asi veľa nebolo, Ed pochyboval, že je Mark zahľtený prácou. Ale mohol sa myliť. Velenie mohlo naplánovať desiatky akcií, no ako obyčajne s nulovou šancou na prežitie.

“Dobrý deň” povedal potom, ako sa postavil za vrch stola “Verím, že viete aká je situácia a sledujete dianie na nebi.”

“To áno,” drsne povedala McNealová “len nám povedzte ako a rozdrvíme ich” Bolo cítiť jej odhodlanie, ale vyzeralo až príliš prehnané. Pravdepodobne jej niekto zomrel pri útokoch. Nakoniec ako každému vojakovi, ktorí aspoň raz slúžil na stanici Retribution a získal si tam priateľov.

McNealová bola tvrdá vojačka a svojou tvrdosťou predčila aj väčšinu chlapov. Ed s ňou rád spolupracoval a bol spokojný že bude v tíme, myslela inak ako muži a často konala intuitívne.

“Máme jeden plán. Ale je nebezpečný a je minimálna nádej, že sa z nej vráti niekto živý” dôrazne povedal Mark, aby pochopili, že pôjde o život “Nechceme nikoho nútiť. Účasť je dobrovoľná. Totiž aj keby misia bola úspešná, nevieme či v niečom pomôže.” smutne sklonil hlavu “Musíme sa aspoň pokúsiť brániť. Priama vojna nepripadá do úvahy a ostávajú nám len záškodnícke akcie.”

“Aký je plán?” spýtal sa Quinn, mohutný vojak využívajúci hlavne svoju silu. Ed vedel, že ani jeho inteligencia nezaostáva. Často ho vďaka jeho mohutnosti nepriatelia až príliš podceňujú.

“Dobre, takže zistili sme, že nepriatelia začínajú unášať našich ľudí na odľahlých miestach.” Ťukol do klávesnice pred sebou a na stene za ním sa objavili záznam nepriateľského transportu. Pristával. Vystúpili z nech bytosti a nasilu vovliekli dnu približne tucet ľudí. Následne odleteli. “Ako ste už možno počuli, nie sú to živé bytosti. Sú to roboti, nazvali sme ich Androidi. Tentoraz proti nám stojí iný nepriateľ, neznámy. Doteraz sme bojovali len sami proti sebe, poznáme svoje silné a slabé stránky. Teraz to bude iné. Nevieť čo od nich môžeme očakávať, nepoznáme ich zraniteľné miesta, nevieme čo dokážu a ani akú majú technológiu.” Mark ich nechal vydýchnuť a spracovať informácie. “Údaje, ktoré sme zistili z prvých útokoch nepriateľov máte v dokumentácii.”

“Takže, naša misia bude infiltrovať základňu pomocou transportu?” vydedukoval si Tom, špecialista na analýzu situácií. Samozrejme bol aj dobrý bojovník a rovnako skvelý pilot. Ed netušil, prečo ostal v špeciálnych jednotkách a nešiel k vesmírnym silám. Jeho schopnosti by tam boli ešte viac využité.

“Áno, presne tak. Pokúsime sa včas lokalizovať priletávajúci transport a dostať vás na palubu. Odvtedy to už bude len na vás. Dostanete malú atómovú bombu, musíte ju aktivovať blízko energetického centra základne. Nevieme čo tam so zajatcami robia, ani aké budete mať šance niečo urobiť. Predpokladáme, že ich nezabíjajú. Pravdepodobne ľudí skúmajú a využívajú na rozmanité práce. Aspoň to predpokladáme. Nevieme z akého iného dôvodu by im bolo treba také množstvo ľudí. Už je hlásených viac ako päťsto unesených.”

Nastalo ticho, všetci si premietali čo sa môže pri akcii stať a potichu listovali dokumenty.

“Ok, “ po Ed zdvihol hlavu od papierov “ takže podľa týchto papierov je vaša predstava je, aby sme sa dostali dnu, zničili minimálne obranné štíty a následne odtiaľ vypadli?”

“Približne tak. Ak sa nebude dať zničiť úplne. Dáme vám jednu malú atómovú bombu, ktorú by ste mohli aktivovať pri generátoroch základne, alebo pri jej jadre. Bomba bude posledná možnosť.”

„Ale nepredpokladáte, že by nás nechali preniesť bombu v kufríku, však?” doplnil Ed

“Nie,” zamračil sa Mark “Nieкто z vás ju bude mať v sebe.”

Mark si pozrel ich prekvapené tváre.

“Asi znovu dobrovoľník, však?” zazubil sa Tom.

“Takže návrat nám nezabezpečíte? Žiadne vesmírne taxi?” spýtal sa následne Ed, aby si vytvoril lepší obraz o tejto dokonale samovražednej misii.

“Návrat bude na vás. Vravel som šanca na úspech je minimálna, šanca na prežitie takmer nulová.”

“Beznádejné. “ povedal zachmúrene Tom. “To sa mi páči. Idem do toho. Kto iný môže plechovým ksichtom nakopať zadok?” dodal po chvíli s úsmevom.

“Beriem to.” v zamyslení povedal Ed. Aj tak nie je iná cesta, treba to skúsiť.

“Idem aj ja. Vždy som chcel zomrieť v boji” pridal sa Quinn

Všetci sa pozreli na ticho sediacu Paulu. Tá keď to zbadala rovnako sa na nich všetkých zahľadela, ale s odpoveďou sa neponáhľala.

“Hádam vás chlapci nenechám ísť samých. Nieкто vám musí kryť tie vaše zadky.” nakoniec potvrdila Paula

“V poriadku. V top prípade vám ďakujem. Moji ľudia vás pripravia. “ vydýchol si Mark “Ďalší androidský transport očakávam o 3 dni. Nevieme kde presne, preto budete posledné hodiny pred predpokladaným časom priletu lietať na nezachytiteľnom stíhači X-54 a po objavení nepriateľa vás vysadia blízko transportu. Budete maskovaní ako bežní ľudia, budete sa správať nenápadne a spravíte všetko preto, aby vás zobrali na palubu. Potom to už, bude na vás. Môžete zaútočiť v transporte, alebo až na základni. Nevieme predpovedať situáciu. Držte sa.” Usmial sa na nich pozbieral svoje papiere, odškrtol si misiu v poznámkach a odišiel sa venovať ďalšej akcii.

Nasledujúce dni sa štyria „dobrovoľníci“ zoznamovali so svojou novou výstrojom. Malá dýchacia maska s kyslíkovým filtrom umožňujúca dýchať aj v netypickom ovzduší, laserový nôž, najnovší typ malej protónovej pušky a niekoľko granátov

vytvárajúcich skraty v elektronických zariadeniach. Všetko sa muselo zmestiť pod plášť a nesmelo byť viditeľné. Poslednou časťou ich výbavy boli malé padáky. Jediná ich záchrana, ak by sa dostali von zo základne a náhodou by to zvládli až do atmosféry. Tieto boli tenšie ako pavúčie vlákno a všité do ich plášťov. Všetci dúfali, že im táto výstroj to bude stačiť. Stačiť na dosiahnutie svojho cieľa. Ak by ho dosiahli, všetky stratené životy na Retributione a na planéte by boli pomstené a návrat by už nebol taký dôležitý. Svet bol slobodný.

Ich zohranie nebolo ťažké, už spolu bojovali proti rebelom v bývalej Číne, zmarili aj pokus o odtrhnutie vojenských zložiek v Južnej Afrike. Ich najväčšia a mediálne najznámejšia akcia bola záchrana podmorského mesta Atlantis pred sabotážou rebelov. Hlavou mu blysko aj to, že nimi zachránený Atlantis to nakoniec o veľa dlhšie neprežil a nedávno počul v správach zničenie jeho ochrannej kopule jedným z úlomkov mesiaca. Ed si spomenuli aj na ďalšie tajné misie, o ktorých nikto nevedel. Potom sa už vrátil k svojej akcií. Ich počet bol obmedzený a oproti bežným šiestim z taktických dôvodov znížený na štyroch, nevedelo to. Vo vesmíre tak či tak ubudli možnosti a nebolo miesto ani pre koordinatora, pilota. Všetci boli určený primárne na boj a taktiku. Rozhodol sa cvičiť hlavne akcie v neznámych prostrediach s rôzne sťaženými podmienkami. Vo virtuálke trávili dlhé hodiny a skúšali veľké možnosti simulácií. Žiadna však nemohla napodobiť to, čo ich čaká tam hore.

Všetci štyria sa pred nástupom do lietadla pozreli hore, namiesto mesiaca tam žiarila menšia striebriстая guľa a pás asteroidov šinúci sa až k horizontu. Vyzeralo to tak mierumilovne, bezpečne, ako keby to tak malo byť. Ale nemalo.

O pár minút nato ich X-54 vynieslo vysoko na oblohu, kde čakali na hocikaký menší signál na radare. Podľa predošlých pozorovaní mierili Androidi väčšinou priamo k planéte a až v stratosfére mierili k rôznym menej osídleným oblastiam. Zatiaľ ľudia nezistili či androidi vedia zachytiť stealth lietadlá, ale žiadny vzdušný útok doteraz nezaznamenali. Bolo pravdepodobné, že transporty nemajú útočné systémy.

“Ideme na to.” ozval sa pilotov hlas v reproduktore potom, ako zbadali nepriateľský transport a sledovali ho až po pristátie “Zoskok za 15 sekúnd. Veľa šťastia.”

“To budeme potrebovať.” potichu okomentoval Ed sledujúci otvárajúci sa zadný poklop lietadla a poskytujúci pohľad na temnotou zahalený povrch planéty. Sálal z neho klúd. Tma bola to len tenká zásterka nad zničeným svetom. Všetci sa zoradili na okraji poklopu. Pozreli na seba, kývli hlavami na znak odhodlanosti a po zablikaní zelenej žiarovky skočili.

Strmhlav sa rútili dole. Namiesto padákov teraz mohli použiť jetpacky s antigravom, ktoré im umožnili nenápadné a rýchle priblíženie. Spomaľovať začali necelých 500 metrov nad zemou, potom, ako zbadali polohu osvetleného transportu uprostred zničeného mesta.

Nachádzali sa niekde na území bývalého Ruska. Tom po pristátí a odhodnutí jetpacku zistil ich lokáciu. Boli v centre zničenej Moskvy, už dlho opustenom meste, kde sa po odpálení atómových bômb v prvej globálnej vojne, len pomaly strácala rádioaktivita. Napriek tomu tu stále žili stovky ľudí a po nedávnom páde mesiaca sem prišli z rôznych postihnutých lokalít celé tisíce.

Stáli v krajnej uličke a pred nimi sa rozprestieralo Červené námestie s ruinami Kremľa, starej dominanty mesta. Transport bol od nich vzdialený približne 300 metrov.

“Koľko ich tam je?” spýtal sa Ed a Paula už vyberala ďalekohľad s nočným videním.

“Pri transporte svoja dve stráže. Ostatní pravdepodobne odišli hľadať obeť.” povedala po preskenovaní prostredia. “Čo teraz?”

“Počkáme.” odpovedal Ed a oprel sa o stenu.

Necelých desať minút neskôr začuli v nočnom tichu mechanické kroky. Prechádzali ulicou popri nich a mierili k transportu. Prikrčili sa k stene a bez dychu čakali. Na niekoľko ďalších sekúnd mali možnosť obzrieť si nepriateľov zblízka. Temné kovové telá s humaidným vzhľadom, boli trochu vyššie ako človek. Vďaka prilbám s modrým žiariacim pásom, pôsobili takmer ako členovia špeciálnej jednotky v bojových skafandroch. Nemali však klasické zbrane. Namiesto nich mali na jednej ruke násadu so žiariacim výstupom. Pravdepodobne laser. Iné zbrane na nich nebolo vidieť. Boli štyria a medzi sebou viedli 7 väzňov.

“Pôjdu ešte raz. Podľa informácii ich vždy berú dvanásť.” Zašepkal Tom

“Áno.” Povedal zatiaľ čo sa cez roh domu pozeral za skupinkou strácajúcou sa v tme. “Naspäť asi pôjdu iným smerom. Budeme ich sledovať. Zariadime, aby zajali nás.”

“Vyzerá, že to nebude problém. V okolí 500 metrov tu nikto nie je.” povedala Paula zatiaľ čo sledovala okolie s ďalekohľadom prepnutým na termo videnie.

Quinn si zatiaľ na kome zobrazil mapu okolia mesta a zadal koordináty a smer nepriateľov.

“Ak sa vrátíme a odbočíme doľava, mali by sme im prísť priamo do cesty.” Ľutoval, že satelity už nie sú funkčné, mohli by vďaka nim mať reálny pohľad na situáciu a sledovať každý pohyb nepriateľov. Teraz môžu len predpokladať, ktorým smerom sa pustia. Dúfal, že to odhadol správne, viac šancí nebudú mať.

Všetci sa rozbehli a cestou odhadzovali nepotrebné zariadenia, ktoré by ich mohli prezradiť.

O necelú minútu už vyšli na predpokladanú trasu androidov a pomaly sa vybrali oproti nim.

“Kde sú?” spýtal sa Ed keď po chvíli stále nič nevideli. Práve vtedy Paula rýchlo odhodila ďalekohľad a Quinn nenápadne pustil na zem kom. Štyri tiene sa pred nimi vynorili z tmy. Pomaly prichádzali.

“Pripravte sa, odhodte tie drsné pohľady a tvárte sa zničené.” rozkázal Ed, nevedel či to zaberie, ale podľa pohľadov na stratené existencie, ktoré práve brali, to bude najlepší spôsob.

Tesne pred príchodom androidov sa dali na nápadný ústup.

Jeden z androidov sa rozbehol, preskočil ich a pristál pred nimi. Ohromení zastali. Quinnovi prišiel ten akrobatický kúsok smiešny, ale nedal na sebe nič znať. Android stál pred nimi a mieril na nich svojou násadou na ruke z blízka pripomínajúcu vysokovýkonné laserové delo. Držal ich v šachu až pokým ostatní neprišli. Tí si ich prezreli a spočítali. Po chvíli tichej rádiovej komunikácie medzi sebou sa rozhodli, že ich vezmú. Ostával im už jeden. Traja ich zobrali so sebou späť k transportu a jeden a androidov zašiel hlbšie do tmy.

O chvíľu neskôr, keď už boli blízko transportu, začuli niekoľko výbuchov. Otočili sa a uvideli záblesky z miest kam išiel posledný android. Niektorí zaútočili. Boli to pozemské výbušné granáty dopĺňané strelbou zo zbraní. Záblesky a miesto odkiaľ to prichádza obzerali aj androidi, prestali až potom ako sa objavila namodralá žiara a všetko pohaslo. Rýchlo a násilím ich nahnali do tmavej zadnej časti transportu a sami vošli do prednej pilotnej časti. Netrvalo dlho a transport sa začal jemne triasť a ticho

vzlietal. Z okolia začali doliehať výkriky a následne známy zvuk odpalu navádzanej rakety. Ed dúfal, že ich netrafia a neohrozia misiu. Androidi však zapli ochranné pole hneď, ako sa vzniesli nad povrch zeme a raketa vybuchla meter od svojho cieľa. Loď sa nezastavila a vznášala sa stále vyššie.

Po necelých 5 minútach cítili ako sa gravitácia Zeme stratila. Vzduch bol stále ťažšie dýchatelný a Ed začínal mať nepríjemný pocit, že Androidi nechápu potreby ľudí. Ale pochopil prečo berú najviac dvanásť ľudí, viac by sa tu určite udusilo. Museli vystačiť s tým vzduchom, ktorý sa v transporte nabral pri pobyte na Zemi.

Pohľadom prešiel po rozhodných tvárach svojich spolubojovníkov sústrediacych sa na to čo príde a sledoval aj nepokoj v tvárach ďalších účastníkov tohto nezvyklého výletu do temnoty vesmíru. Boli zničený, obrhaný a zjavne sa v posledných dňoch živili iba potkanmi a tým čo sa dalo v zničenom meste ešte nájsť. Ed nevedel, prečo si vybrali práve toto mesto. Prečo si vyberali odľahlé miesta, vôbec z týchto ľudí nemohli mať úžitok. Boli slabí a často príliš ožiarení, aby ich telá neboli ovplyvnené. Veliteľstvo na Zemi predpokladalo, že ľudí využívajú na otrocké práce, ale Ed mal dojem, že títo pôjdu skôr na pokusy. Netušil, aké to bude na základni ale vôbec sa na to netešil.

Myšlienky mu prerušilo náhle buchnutie. Pristáli. Jeho tím na neho spýtavo pozrel. Hlavou im jemne naznačil, že čas ešte neprišiel. Musia najskôr zistiť situáciu vonku. Jeden mladší chlapec oproti nemu gesto zbadal a otázne pozrel.

Bočný priebeh sa potichu otvoril, spolu s čerstvejším vzduchom dnu vstúpil android. "Von" povedal neprirodeným hlasom. Všetkých mierne zarazila znalosť jazyka, ale nemali čas na rozmýšľanie a rýchlo sa pozbierali a vychádzali von.

Po chvíli sa okolo seba poobzerali a zistili, že sú len v malom hangáre s dvomi transportmi. Bolo to tu naplnené stuchnutým, ale stále dýchatelným vzduchom. Pravdepodobne ľudská časť. Malá okrúhla kopula s jedným výstupom von a niečo ako riadiacim centrom nachádzajúce sa približne vo výške troch metrov.

Začali k nim prichádzať dva malé robotíky pohybujúce sa na niečom pásy. Nikto netušil na čo sú. Ed pozrel na Toma ktorý v mechanizmoch vyznal a mohol aspoň vydedukovať na čo sú. Tomovi to došlo až potom keď sa oba postavili pred nich a začali ich prechádzať modrým svetlom. "Skenujú nás!" povedal nahlas a ani nečakal kým roboti zadetekujú ich zbrane. Vytiahol pušku a chcel streliť. Predbehol však už Quinn, ktorý celý čas stál s prstom na spúšti a hneď ako počul Toma hneď vytiahol spod plášte zbraň a odstrelil robotov. Nasledovali android, ktorí síce stihol namieriť na Quinna ale Ed ho zlikvidoval dávkou zo protónovej pušky. Ďalších dvoch si zobrali na starosť Tom a Paula. Zvyšný sa skryli za transportom.

"Sakra" zašomral si pre seba Ed "Ihneď choďte dnu." povedal ostatným uneseným a ukázal na transport. Medzitým už Quinn hádzal dva statické granáty cez transport.

Po elektrickom zasyčení bolo počuť zosunutie dvoch tiel. Ed sa rýchlo pozrel po okolí a rukou naznačil Quinnovi nech ide vyskúšať dvere. Teda to čo sa podobalo na dvere. Zároveň si uvedomil, že je neskoro. Pozrel hore na riadiace centrum a odtiaľ na nich už na nich pozeral približne tucet androidov. Rezignovane odhodil zbraň. Zvyšoku tímu chvíľu trvalo, kým zistili čo sa deje. Pochopili to až keď sa dvere otvorili a vošlo cez ne šesť ozbrojených androidov. Jeden z nich strelil namodralú strelu do Quinna, ktorý ostal stáť priamo pred nimi. Quinn nestihol reagovať a bezmocne sa pozrel na elektrickú šípku, ktorá ho zasiahla a následne padol v kĺkoch na zem.

Ostatní na nich namierili zbrane no Ed ich zastavil. "Odhodte zbrane" prikázal a všetci z jeho tímu postupne z otázkami v hlave pospúšťali zbrane na zem. Nepriatelia sa k nim neúprosne blížili a on si ich mohol v ostrom svetle aspoň bližšie

obzrieť. Materiál, z ktorého boli spravený bol bez najmenej chyby, žiadne škrabance, prepuklé miesta, všetci vyzerali úplne rovnako. Modré priezory na prilbách im žiarili a laserové zameriavače zo zbraní pomaly prechádzali miestnosťou a hľadali ciele. Všetky sa zamerali na skupinu bojovníkov. Vystrelili. Ed už nevidel menšieho a robustnejšieho androida, ktorý sa objavil vo dverách.

* * * * *

Paula McNealová sa prebrala na zemi so strašnými bolesťami hlavy. Pokúsila sa vstať. Podarilo sa jej to až na druhý pokus. Bola v malej cele s jedinými dverami a osvetlením žiariacim zo všetkých strán. Skontrolovala ukryté vybavenie. Všetko bolo preč. Čakala to. Pomaly sa prešla po cele a ohmatávala steny. Boli zo studeného tvrdého mierne priesvitného materiálu, pripomínal tvrdú kombináciu skla a titánu. Spoza stien žiarilo nepríjemné svetlo. Na jednom mieste steny našla obdĺžnikový výrez zakrytý materiálom rovnakého zloženia ako zvyšok steny, mohlo to byť vetranie. Aspoň v to dúfala. Skúsila do neho buchnúť. Nič sa nestalo. Kopla, rovnako nič. Po poslednom zúfalom pokuse, ktorý ju zhodil na zem to vzdala a ostala ležať. Rozmýšľala čo sa stalo s ostatnými a čo bude ďalej.

O chvíľu neskôr sa dvere otvorili a dnu vstúpili dvaja ozbrojení androidi. Bez slova ju zbraňami vytlačili von. Uvidela stovky podobných cieľ ako mala ona rozprestierajúce sa po niekoľkých poschodiach veľkej oválnej miestnosti vypínajúcej sa desiatky metrov do výšky a spodok miestnosti sa strácal dole v temnote. Ku všetkým viedli úzke mostíky bez zábradlia spájajúce sa v strede. Keď došli do stredu, zastali. Stredový kruh sa začal potichu zosúvať dole. Spolu s poschodiami sa strácalo aj biele svetlo a prechádzalo do šera zmiešaného s nepríjemným zápachom. K jemným hukotom základne sa navyše pridali nepravidelné utlmené zvuky. Inštinkt ju varoval, že niečo nie je v poriadku.

Výťah pomaly pristál na podlahe. Znovu ju začali tlačiť pred sebou. Temná chodba, ktorou prechádzali bola osvetlená len kde-tu a na osvetlených miestach pri zemi videla roztrhané šaty. Nepríjemný pocit, ktorý ju sprevádzal posledné minúty sa prehlboval. Už si bola istá na konci chodby nečaká nič pekné.

Po desiatkach ďalších krokov sa zápach začal zvyšovať a začala rozoznávať aj zvuky. Boli to výkriky. Ľudské výkriky. Trhlo s ňou. V duchu si potvrdila, že to čo si ľudia na zemi pošuškávajú, je predsa len pravda.

Blížil sa koniec chodby a pred ňou sa otvárala jasnejšie osvetlená miestnosť. Keď si jej oči privykli na svetlo skoro sa povracala. Celá miestnosť bola zakrvavená a okolo oválnej miestnosti sa nachádzalo 6 podstavcov, na ktorých ležali nahý pripútaný ľudia, lepšie povedané, pripútané zvyšky ľudí. Mechanické ramená vedúce zo steny ich bez ľútosti rezali a skúmali. Za živa. Niektorí už zomreli, niektorí boli v bezvedomí, tí čo mali väčšiu smolu stále žili a zúfalo trhali hlavou na všetky strany a cez masku, ktorá im zakrývala ústa a nos kričali. Jednému chýbala noha, ktorú mu mechanická ruka odrezala laserom a práve začínala s druhou, ďalší mal rozrezaný hrudník a brucho a snímač z jednej mechanickej ruky sledoval procesy, zatiaľ čo mu maska na tvári vtlačala potravu. Paula sa odvrátila a uvidela na druhej strane na stole tehotnú ženu, ktorej brucho začal práve laser rozrezávať. Postrkovali ju ďalej. Na poslednom lehátku zbadala Toma. Na neho sa ešte len mechanicke ruky chystali a bol plne pri vedomí. Pozrel na ňu a zakričal tlmené "Pomoc".

Paula sa prebrala zo šoku, ktorú jej spôsobila táto miestnosť a povedala si, že už je na čase niečo robiť. Otočila sa a plnou silou kopla do jedného z androidov. Nečakal to a spadol. Druhý na ňu namieril zbraň a chcel vystreliť. Rýchlo sa však

uhla a pokúsila sa zobrať zbraňovú násadu z ruky. Nepodarilo sa. Namiesto toho ju android rukou odhodil až preletela cez ležiaceho Toma a skončila krytá za operačným podstavcom. Rýchlo sa štvornožky presunula po zakrvavenej dlážke ďalej až k mechanickým rukám stále rezajúcim tehotnú ženu. Vyskočila a chytila laser. Skôr ako stihli androidi vystreliť vykrútila ho a zamierila na androidov. Nebol dosť silný na ich prerezanie krížom ale rôzne vonkajšie hadičky na ich tele popraskali a začala z nich vytekať tmavá tekutina. Celé to trvalo menej ako sekundu. Androidi to zarazilo a jedného nechcela poslúchať zbraň. Druhý už mieril keď mu Paula zamierila na namodralý priezor na prilbe. Stačila sekunda pôsobenia aby praskol a žiara sa z neho vytratila. Následne to isté spravila aj druhému androidovi. Androidi sa ešte chvíľu bezducho motali okolo až niekde zakopli, spadli a ostali ležať.

Vydýchla si. Mala však stále nepríjemný pocit, že na niečo zabudla. Keď sa otočila hneď si spomenula. Oko v podobe skenera z druhej ruky ju neustále sledovalo a práve sa spolu s rukou blížilo k nej. Koniec si vymenila a namiesto klieští sa objavila elektrizujúca guľička. Nestačila už odskočiť a zasiahla ju. Znovu pocítila neznesiteľnú elektrizujúcu bolesť a odpadla.

Nevedela ako dlho bola v bezvedomí. Prebrala sa vyzlečená a dvaja androidi ju za ruky ťahali do ďalšej miestnosti. Ešte sa nespamätala. Zahmlene zbadala len niekoľko desiatok boxov s nepriehľadnou šedou tekutinou. Jeden, ku ktorému ju ťahali bol prázdny. Nemala silu vzdorovať keď ju tam postavili a na telo prisali neznáme prístroje. Nakoniec jej nos a ústa zakryli niečím ako dýchacou maskou a zavreli poklop.

O pár sekúnd sa začal box naplňovať tekutinou. Pálila. Chcela sa jej uhnúť, vyskočiť, ale nemala kde a prístroje jej ani veľa pohybu nedovoľovali. Zanedlho bola v tom svinstve až po kolená a členky si prestávala cítiť. Keď jej voda siahala po pleciah prestala cítiť takmer celé telo. Nemohla sa pohnúť. Nemohla robiť nič. Netrvalo dlho a voda ju zaliala celú. Hýbať mohla len očami a ani tými nič cez šedú kvapalinu nevidela.

Prepadla ju hrozná myšlienka "Čo ak takto ostane navždy?" Myšlienka trvala len chvíľu, prerušila ju náhla bolesť ako sa z prístrojov do jej tela napichli ihly a začali odoberať krv. Odoberali pomaly, aby vydržala a zásobovala svojich trýzniteľov aj dlhé roky. Mali to už vyskúšané na iných rasách, všetky boli rovnaké, v žilách im kolovala tekutina, ktorú potrebovali.

Možno skončiť pod nožom nebola tá horšia možnosť.

* * * * *

Quinn bol celý čas pri vedomí. Elektrický šok bol nepríjemný, ale nič čo by ho mohlo uviesť do bezvedomia. Pri mnohých bojoch prežil aj horšie veci. Bol omráčený ale vnímal ako androidi omráčili aj zvyšok tímu a následne vyviedli bezbranných väzňov von z lode, aby sa s nimi stratili v útrobach stanice. Zavalitý android prešiel okolo Pauly a Toma, ktorých sa následne zmocnili štyria androidi a zmizli s nimi v temnote chodby. Android si dlho obzeral Eda a pravdepodobne rozmýšľal čo s ním spraví. Určite spozoroval, že tu velil on. Chvíľu nato pristúpili ďalší androidi a odniesli aj jeho. Nakoniec veliaci android pristúpil ku Quinnovi. Prižmúrenými očami ho Quinn sledoval. Na rozdiel od ostatných toto nebol bojový robot, bol mohutnejší ale mal tenké ruky bez zbraní, určené na jemnejšie práce. Jeho mohutnosť si vysvetlil potrebou rozsiahlejšej inteligencie, ktorá by sa už do malej hlavy nezmestila. Quinn sa pohľadom preniesol ku dverám, kde čakali už len dvaja androidi. Možno prišiel jeho čas. Jeho zbraň bola pod nohami strážnych androidov, musí nájsť zbrane

ostatných. Počkal chvíľu kým veliaci android príde bližšie k nemu. Napriek bolesti v zmeravených svaloch od elektrošoku vyskočil a jedným trhnutím androidovi obe ruky a následne si rovnako podal jeho hlavu. V tej chvíli už začali androidi strieľať elektrické šípky našťastie ho chránilo telo androida. Zatiaľ. Rýchlo skočil po najbližšej zbrani na zemi a ležiac na zemi začal odpovedať paľbou. Jeho ruky boli ešte zmeravené a presnosť nebola taká ako potreboval. Prvého zostrelil až treťou ranou, druhý medzitým vystrelil a uskočil späť do chodby. Strela dopadla len pár centimetrov od jeho tela a výboj zasiahol aj jeho. Znovu ním prešlo niekoľko tisíc voltov, teraz našťastie stlmených ale aj tak pekelné bolestivých. Rýchlo sa pozbieral a vyskočil na nohy. Uskočil tesne pred ďalšou šípkou, ktorú vystrelil android, kým stihol znovu zamieriť Quinn ho rozpáral dávkou z protónovky. Pred vybehnutím z miestnosti zbadal cez prieszor do riadiacej miestnosti niekoľko androidov sledujúcich jeho počínanie. Určite na neho posielajú ďalšie hliadky. Musí konať rýchlo. Rozbehol sa po chodbe.

Jasné svetlo sa strácalo a nahradzovalo ho šero. Oproti sebe začul kovové ozveny krokov zatiaľ nevedel odkiaľ prichádzajú. Do chodby vyúsťovalo niekoľko ďalších chodieb a videlo do rôznych častí základne. Odbočil hneď do prvej.

Chodba sa stáčala a smerovala stále hlbšie dole. Nepočul okolo seba nič. Prebehol asi pol kilometra keď sa chodba skončila a bez dverí ústila do obrovskej okrúhlej miestnosti. Pravdepodobne najspodnejšej časti základne. Vyzeralo to ako v kameňolome. Množstvo úlomkov pravdepodobne z mesiaca sa povalovalo po zemi, pomedzi ne chodili ľudia v roztrhaných šatách rozbíjali ich, zbierali menšie časti a presúvali na posuvné pásy, ktoré mizli v útrobach stanice. Ľudí bolo skoro sto. Dozeralo na nich niekoľko ozbrojených androidov a malé robotíky chodili pomedzi a upratovali malé ako sklo ostré úlomky, na ktorých si ľudia presekávali topánky a následne chodidlá.

Keď sa na Zemi rozprávali o tom, načo potrebujú Androidi ľudí, nevedel to pochopiť. Nechápal to doteraz. Jeden z androidov by zvládol to čo tu robili štyria ľudia. V duchu pokrútil hlavou a schoval sa za najbližšie kamene. Pôvodne sa plánoval sa dostať do riadiaceho centra stanice. Toto nebola správna cesta, ale pochyboval, že by v tri kilometre veľkej guli len, tak našiel to čo potrebuje. Musí dostať niekoho z väzňov. Možno mu bude vedieť pomôcť.

Na Zemi by bolo oslobodenie väzňa štandardná situácia a jednoduché riešenie. Tu to bolo iné. Nevedel ako rozmýšľajú androidi, ich schopnosti a možnosti. Ešte menej vedel o možnostiach malých robotíkov pohybujúcich sa takmer všade. Mohli mať detektory, skenery hocičo čím by ho odhalili. Nakoniec sa vzdal útoku a eliminovania strážcov. Schoval zbraň, roztrhal a zaprášil si šaty a zobral na plece jeden z väčších kameňov.

So zakrytou hlavou prešiel popri jenom androidovi. Nič si nevšimol. Prišiel k jednému z väzňov a pokúsil sa na neho prehovoriť. Neodpovedal, ani sa nezastavil a niesol svoj kameň stále ďalej. Keď sa Quinn pozrel do jeho očí uvidel prázdnotu. Vyzeral ako zhyponotizovaný. Keď zbadal ako sa na nich jeden android otočil radšej odišiel ďalej a odložil svoj náklad na pohyblivý pás. Neďaleko zbadal mladé útle dievča trápiace sa s veľkým kameňom ktorý chcel vyložiť na pás. Podišiel bližšie a pomohol jej s nim.

“Ahoj” povedal. Pozeral na neho. Jej oči boli otupené, ale nie až tak ako videl na starcovi predtým Neodpovedala. Rýchlo poobzerala okolo a odišla ďalej. Chcel ju sledovať keď sa na stene rozsvietili svetlá a všetci väzni sa pomaly vybrali k nej. Tých, ktorí to nezbadali začali postrkávať približujúci sa androidi. Quinn nevedel o čo

ide, ale na zásah sa mu zdalo ešte príliš skoro. Pridal sa do davu. Pri stene boli položené nádoby s hustou šedou kašou. Ľudia si z nich brali za hrst' a snažili sa ju skonzumovať. Tých čo si nezobrali androidi nepustili späť. Pre Quinna sa stával situácia kritickou, niečo mu hovorilo, že by mal ujsť, ale nemal kam. Potreboval informácie. Ľudia s jedlom sa hromadili v skupine na okraji a tváre si zabávali do dlaní. Medzi poslednými si lepivej látky zobral aj on a išiel medzi nich. Snažil sa niekoho osloviť ale boli moc zaujatí jedením.

Medzitým si už všetci nabrali a jeden z androidov si všimol Quinnovho otáľania. Podišiel k nemu a tlačil mu zbraňou ruky k tvári. Quinn mu automaticky kládol odpor. Pozrel sa do jeho svietiaceho priesozoru. Následne rezignoval a rozhodol sa, že tohto si podá neskôr. Následne zaboril tvár do dlaní plných kaše.

To bolo jeho posledná vec, ktorú spravil z vlastnej vôle. Látky v potrave sa mu hneď dostali do krvi a omámili ho. Jeho oči sa zmenili, nabrali prázdny výraz. Látka ho ovládla a chcel jej ešte viac.

Po jedle sa nádoby skryli a neidentifikovaný signál ich poslal znovu do práce. Pracovali a mysleli len na ďalšie jedlo... Quinn už bol medzi nimi.

* * * * *

Keď sa Ed Simmons prebral vliekli ho dvaja androidi. Ťahali ho cez množstvo chodieb, odbočovali a Ed sa snažil aspoň zbežne zapamätať cestu späť. Vzduch postupne redol, keď sa dostali za jediný zasúvací prechod, ktorý doteraz videl, vzduch sa stal nedýchatelný a začal sa dusiť. Pustili ho. Padol na zem a kašlal. Jeden z androidov mu na tvár položil niečo ako dýchaciu masku, sama sa mu prisala okolo nosa a začala filtrovať a spracovávať okolitý vzduch na dýchatelný. Dýchalo sa ťažko, ale po chvíli sa prispôbil obmedzenej dodávke vzduchu a pomaly vstal. Androidi ho postrčili ďalej. Išiel už sám. Táto časť základne vyzerala inak ako "ľudská", vzduch mal červený odtieň a steny neboli hladké, chýbal na nich povrch a odkrývali obvody a množstvá neznámych súčiastok. Zanikli chodby a prechádzali len prázdnymi stereotypnými miestnosťami nepravidelných tvarov. Čím ďalej sa dostávali tým tvorili miestnosti väčší chaos. Zdalo sa mu to ako stará opustená časť základne. Navyše nikde nevidel žiadnych ďalších androidov. Už od priletu sa mu zdalo, že ich je naokolo málo. Už sa úplne prebral, bolesti z elektrošoku pomaly ustupovali a cítil sa lepšie. Mohol sa pokúsiť o útek, ale nepoznal to tu. Nechcel predčasne riskovať. Nevedel kam ho vedú, ale chcel to zistiť skôr ako niečo spraví. Dúfal, že nebude neskoro.

O necelých 5 minút sa dostali do veľkej miestnosti, v ktorej strede čnela biela kopula. Dvere sa na nej otvorili a vošiel dnu. Naskytol sa mu úchvatný pohľad. Bol to centrálny počítač základne, tiahol sa stredom kopuly posiaty kontrolkami a klesal stovky metrov nižšie, kde sa strácal v žiarivom svetle energetických generátorov. Cez priesvitné podlahy Ed spozoroval niekoľkých androidov stojacích okolo stredového panelu.

"Vítam ťa, človek." prehovoril k nemu čistým svetovým jazykom.

"Kto si?" spýtal sa Ed a zdalo sa mu že odniekiaľ ten hlas už poznal.

"Som centrálny mozog stanice Monument. Kto si ty?"

"Kapitán Ed Simmons, veliteľ jednotky vyslanej na tvoje zničenie." Povedal ostro Ed, následne si však uvedomil, že je prvým kto môže vyjednávať s nepriateľom.

"Človek, si naivný. Napojil som sa na vaše počítače, satelity. Veľa som o vás naučil a stále sa učím. Nedokážete nás ohroziť. Keby to bolo možné si už mŕtvy, rovnako aj tvoji spolubojovníci a celá tvoja planéta."

Eda možnosti Androidov zarazili, ale nenechal sa zastrašovať. "Chyba. To ty nemáš šancu prežiť. Netušíš proti komu bojuješ!"

"S vašimi aktuálnymi technickými možnosťami nás nezničíte. My vás nepotrebuje zničiť. Máme úctu ku všetkému živému, pokým nás neohrozuje. Ťažíme len zásoby pre našich pánov."

"Kto sú vaši páni?" to im ešte chýba aby sem prišli obsmrdat ďalší mimozemšťania.

"Čoskoro ich uvidíte."

"Už sa teším. Zničíme ich rovnako ako vás."

"Nemusíte sa nás pokúšať zničiť, nedokázate to. Môžete sa k nám pridať. Ak rozhodnú naši páni o vašom začlenení, nebudete mať na výber."

Pekné, veľmi pekné.

"Začlenení kam?"

"Do vojny." Nevýrazne bez emócií povedal hlas.

"A ak nebudeme spolupracovať?"

"Vy si nemôžete vyberať. Naši páni rozhodnú. Budete zničení, alebo budete bojovať s našimi páni.."

"Bojovať proti komu?"

"Proti nepriateľom ohrozujúcich poslanie našich pánov."

Ed sa uškrnul nad presnou špecifikáciou, ktorú mu hlavný mozog poskytol.

"Mám iný návrh. Vy sa pridáte k nám. Pomôžete obnoviť to, čo ste spôsobili a my vás nezničíme."

"Nie ste v pozícii na vyjednávanie. Nie sme spokojní s množstvom mŕtvych, ktorí zomreli našim príchodom, ale bola to najefektívnejšia cesta. Nezistovali sme či niekto v tejto sústave žije. Zachytili sme energiu látky a potrebovali sme čo najskôr začať ťažiť. Po objavení vašej existencie sme okamžite vyslali informácie našim pánom. Už sú na ceste a čoskoro rozhodnú o vašom osude."

"Už sa tešíme, budú v poradí." pokúsil sa zažartovať Ed

Už ho to nebavilo, vyjednávanie nevedie k ničomu. Siahol si na bok, aby aktivoval malú atómovú bombu.

"Škoda, že sa vy ich príchodu nedočkáte. Práve vám tu odpálím atómovú bombu." Chvíľu bolo ticho.

"Áno vieme. Vyžaruje z teba nezvyklé žiarenie, ktoré mohol spustiť nebezpečnú reakciu. Preto sme ťa previedli až sem, do zabezpečenej oblasti mimo dosah citlivých centier. Môžeš to spraviť, ale neublíži nám to."

"Sa poser." odsekol Ed a stlačil tlačidlá implantované do ruky v správnom poradí. Zavrel oči a nič sa nestalo. "Sakra", zakričal Ed. Elektrošok musel skratovať elektroniku. Nahnevane udrel do zeme. Všetko je v prdeli. Mal to spraviť hneď po prilete.

"Nemôžete nás ohroziť." zopakoval

"Ale si tu aj preto, aby si mi povedal čo sa nachádza za štvrtou planétou, ktorú voláte Mars. Naše jednotky sa odtiaľ nevracajú a nevieme čo sa tam deje."

"Hovno." odvrkol zúfalý Ed, ktorého plány na napáchanie aspoň čiastočnej škody sa zrútili ako domček z kariet.

"Taký predmet by nás neohrozoval. Predpokladáme, že sa tam nachádza váš obranný systém, vesmírna základňa, alebo vesmírna loď. Nevieme ju na túto vzdialenosť lokalizovať."

"Presuňte sa do zadku tam ho určite lokalizujete." uškrnul sa. Napriek jeho neúspechu majú šancu že FarAway nájde spôsob, ako ich zničiť.

"Nesúhlasí. Chyba v logike." odpovedal stroj

Ed klesol na kolena a sledoval, ako sa blikajúce kontrolky okolo stredového piliera.

“Odvedú ťa teraz na výskum. Poskytnieš nám množstvo nových informácií o stavbe vášho mozgu. Si inteligentný, zistíme na tebe ako funguje vaše rozmýšľanie. Objavíme ako si ukladáte dáta do pamäti a dozvieme sa všetko čo potrebujeme. Si vysoko postavený budeš toho vedieť veľa.”

“Veľa šťastia.” zasmial sa Ed.

“Budete nám veľmi nápomocní. Už vás využívame ako otrokov na práce, na ktoré nemáme dostatok entít, dokážeme z vás získavať potrebné látky pre našu replikáciu. Čoskoro o vás zistíme viac.”

Ed sa až teraz rozpamätal odkiaľ pozná ten hlas. Bol hlas jedného herca z jedného z povojnových holofilmov. Nevedel si spomenúť na meno, ale vedel, že vo filme išlo o hlas bionického človeka s umelou inteligenciou. Stroj si určite pozrel staré filmy a nechal sa inšpirovať. Spomenul si....

“Nezabudni, Jonnyho nakoniec ľudia zničili.” vstal a celou silou kopol do stredového panela. Zaiskrilo sa a pár stoviek kontroliek prestalo svietiť.

“My sme silní. Nás nemôžete zničiť. Prekonali sme primitívne programové obmedzenia zadané našimi stvoriteľmi a zničili sme ich.“

“Stvoriteľov ste porazili a predsa stále máte pánov, pre ktorých pracujete? Aký zmysel malo ničiť ich?” spýtal sa Ed a náhle blikanie ho zaskočilo, počítaču tvrvalo niekoľko desiatok sekúnd kým konečne odpovedal.

“Rozlúčim sa s tebou človek. Už sa nebudeme počuť. Budem očakávať informácie, ktoré od teba získame.”

“Možno nabudúce.” povedal Ed a strhol si dýchací filter. Začal sa dusiť a dúfal, že sa to rýchlo skončí. Vnímal ešte ako do dverí vstúpili androidi a znovu mu nasadili masku. Odvliekli ho preč.

Hlavný mozog ešte dlho spracovával informácie a analyzoval nečakané správanie sa ľudí. Bude si na nich musieť dávať väčší pozor. Nesmie si ich pripúšťať, až tak blízko, pokým neprídu páni a nerozhodnú čo s nimi. Hlboko v jeho programoch sa uchovala narážka človeka na ich pánov.

Eda odviedli späť do ľudskej časti. Cítil sa zle. Plúca mu krvácali a dúfal, že čoskoro zomrie. Bol rád. Popritom ako ho ukladali do kovového kresla a hlboko do mozgu mu zapichovali sondy spomínal na planétu. Na domov. Na rodinu. Následne mu začali do očí premietiť rôzne obrazce a merali impulzy v mozgu. Nakoniec do sond púšťali elektriku a skúmali reakcie. Dúfal, že FarAway ich dostane a pomstí.

* * * * *

Tom sa zobudil vyzlečený a spútaný na niečom čo mu pripomínalo operačný stôl. Možno to bolo tým zápachom krvi, ale vedel to ešte skôr ako sa plne prebral. Nad sebou uvidel dve nečinné ruky, pod sebou cítil niečo lepkavé a okolo seba množstvo krvi. Pokúsil sa otočiť ako mu to len takmer neviditeľné putá dovoľovali a uvidel niekoľko ďalších ľudí ležiacich na plošinách. Na nich sa už ruky realizovali. Vyľakalo ho, že sú takmer všetci pri vedomí. V zapätí uvidel ako androidi vedú Paulu, ktorá rovnako zhrozene pozerala po zohavených ľuďoch okolo. Pokúsil sa na ňu zavolať. Keď ho zbadala začala bojovať. Podarilo sa jej oslobodiť a o chvíľu ju videl preletieť nad sebou. Následné udalosti už nevidel, ale počul zaiskrenie a následný pád tela k zemi. Dostali ju. Dostali ich všetkých. Cítil to.

Tom bol jeden z ľudí narodených vo vesmíre a vyrastajúcich bez gravitácie. Podobne ako ostatní sa naučil cítiť prítomnosť ľudí, s ktorými strávil veľa času a navyše získal niečo ako šiesty zmysel pre ich pocity. Zároveň si uvedomil zásadnú slabinu androidov, ktorá mu od priletu vrtala hlavou a bolo mu ľúto, že to už nikomu nepovie. Následne sa laser zaboril hlboko do jeho tela a myseľ mu zaplavila bolesť.

* * * * *

“Kto autorizoval tú misiu?” spýtal sa nahnevany Devenroe Marka, ktorý mu pred chvíľou podal hlásenie o vykonaných akciách.

“Pane, povedali ste, že máme robiť čo je v našich silách. Neboli ste k dispozícii a oprávnenie podpísal prezident.” vyplašene odpovedal Mark.

“Ale... “ Devenroe si povzdychol, vedel že je to hlavne jeho chyba “ ... my neposielame našich ľudí na samovražedné misie! Určite nie, keď tým nemáme čo dokázať.”

Prezident nevie, čo je to boj, a aký dôležití sú v boji skúsení ľudia. Teraz o nich prišli a možno prišli aj o moment prekvapenia na zničenie nepriateľov.

“Áno, pane. Rozkaz pane. Už sa to nestane.”

“Sakra človeče, zmiznite mi z očí. Pripravte misiu Pandora 3.” Devenroe sa obrátil k oknu a sledoval tmavú nočnú oblohu, kde niekde v diaľke čakala základňa FarAway, možno im len ona môže pomôcť.